

Liefdestaal 5: voel Gods liefde **(Marcus 10:13-16)**

*Liturgie zondagmiddag 26 april 2009 te Hardinxveld-Giessendam
en zondagavond 14 juni 2009 te Langerak:*

Belijdenis van afhankelijkheid
Vredegroet van God
Liedboek 434:2,3,4
Gebed
Lezen: 1 Johannes 4:7-16
Gezang 141:1,3 (GK 35)
Tekst: Marcus 10:13-16
Verkondiging
Psalm 103:5,9
Geloofsbelijdenis
Psalm 139:2,8
Dankgebed en voorbeden
Inzameling van de gaven
Psalm 150
Zegen van God

Het gaat vanmiddag dus over 'gevoel':
voel Gods liefde.

Maar is juist ons gevoel niet super persoonlijk?
Dat *jij* Gods liefde voelt, prima, mooi voor jou.
Maar misschien voel *ik* dat wel helemaal niet, hoe graag ik 't ook wil.
Of ik heb wel het gevoel dat er 'iets' is, misschien wel een god...
maar daar houdt het dan ook wel mee op.

Nou, inderdaad: gevoel *is* super persoonlijk.
Vergelijk het maar even met onze andere zintuigen.
Op dit moment bijvoorbeeld *ziet* u allemaal dezelfde persoon:
een lange man met een bril, die tegen u praat.
Dat *hóórt* u dan dus ook allemaal.
En als je vanavond met elkaar koffie drinkt, dan *proef* je allemaal dezelfde
koffie, er is niemand die dan ineens champagne proeft...

Maar je kunt bij deze dingen wel allemaal een verschillend *gevoel* hebben.
Van wat je bijv. hier in de kerk hoort, wordt de één blij,
de ander maakt het juist verdrietig, of misschien zelfs boos.

Dát is ons gevoel.

Heeft alles te maken met hoe je in 't leven staat,
wat je allemaal al hebt meegemaakt, enzovoorts.
Heel persoonlijk. Inderdaad!

Ja, en toch: we hébben dus wel allemaal gevoel!

Dat delen we met elkaar, zoals we hier zitten.

Waarom is dat?

Omdat we allemaal diep van binnen dan wel niet hetzelfde voelen,
maar wel degelijk hetzelfde *willen* voelen.

Heel diep van binnen hunkeren we allemaal naar liefde – waar of niet?

We hebben ons er inmiddels misschien voor afgesloten,

door wat we hebben meegemaakt,

we hebben onze verlangens bijgesteld, om allerlei redenen,
maar ons diepste wezen verlangt naar liefde.

In de dertiende eeuw deed een Duitse keizer een gruwelijk experiment.

Deze keizer wilde iets te weten komen over de oorsprong van taal.

Daarvoor maakte hij gebruik van een aantal *baby's*.

Die baby's liet hij in twee groepen verdelen.

De ene groep kreeg volledige aandacht:

de baby's werden gevoed, maar er werd ook tegen ze gesproken
en ze werden aangeraakt en geknuffeld.

De andere groep kreeg wel te eten en te drinken,

maar ze kregen geen enkele aandacht, en werden niet aangeraakt.

Nou, de baby's uit die laatste groep stierven allemaal.

Een gruwelijk experiment.

Maar je ziet wel hoe belangrijk het voor baby's is dat ze worden
aangeraakt: dat is letterlijk van lévensbelang.

Woorden snappen ze nog niet, maar als je ze aanraakt, ze knuffelt, ze in je armen sluit – dan *voelen* ze zich geliefd.

En op die manier krijgen ze een gezonde basis onder hun bestaan.

Niemand die het *dán* nog in z'n hoofd haalt om te zeggen:

't is maar net hoe zo'n baby dat voelt: de één voelt het zus, de ander zo.

Nee, 100 % zeker dat hij *dit* voelt, dat –ie dit ook nodig heeft.

En dat brengt me dan bij dat gedeelte wat we zopas lazen in de Bijbel.

Waar je datzelfde terug ziet, niet maar in de 13e eeuw,

maar al in de 1e eeuw, tijdens de periode van Jezus op aarde.

En *dáár* gaat het dan nog een stap verder.

Want die mensen gaan met hun kinderen naar Jézus,

om ze door Hém te laten aanraken.

Dat deden ze zelf waarschijnlijk ook wel, als ouders.

Maar nog belangrijker is kennelijk dat Jézus ze aanraakt.

Kennelijk is *Zijn* liefde nog wezenlijker voor een gezonde ontwikkeling dan hun eigen liefde, als ouders.

En dan blijft dit niet beperkt tot die kleine kinderen.

Maar Jezus past dit vervolgens toe op zijn leerlingen.

Nou, dat zijn 12 volwassen kerels.

Die stonden hun mannetje wel, in het leven.

En toch, Jezus zegt tegen hen: jullie moeten worden zoals die baby's!

Dus inderdaad: *vóel* Gods liefde!

Laat dat de basis worden van jouw leven.

Dat niet maar je ouders, maar dat Gód als een volmáákte vader liefdevol zijn armen om je heenslaat.

Juist daar hebben we nou het gevoel voor, als mens. Diep van binnen.

Inderdaad: *héél* persoonlijk, *súper* persoonlijk!

Maar voor ons állemaal van levensbelang.

*

Laten we nog eens wat beter kijken naar dat Bijbelgedeelte van zopas.
Daar lezen we dat de mensen kinderen bij Jezus próbieren te brengen...
Proberen. Want het lukt ze niet, in eerste instantie.
Uitgerekend de leerlingen van Jezus houden hen tegen.

En die hebben daar kennelijk goede redenen voor.
Want ze houden die ouders maar niet alleen tegen,
ze geven hen ook meteen een tik over de vingers: ze berispen hen.
Zo van: wat is dit? wat komen jullie hier doen?
Je kinderen door Jezus laten aanraken, zeg je?
Nou moet 't niet gekker worden.
Hij heeft wel belangrijker zaken aan zijn hoofd.

En dat zijn dan Jezus' directe leerlingen, hè?
Die straks als Jezus weer weg is, het roer moeten overnemen in de kerk.

En dat dit maar niet een kleinigheid is, maar iets heel wezenlijks,
blijkt wel uit Jezus' reactie.
Hij windt zich er geweldig over op.
Nou, dat lezen we niet zo vaak van Jezus.
Maar dit kan Hij niet laten passeren.
Want dit raakt – zo blijkt – de kern van Gods koninkrijk!
Daar waar God kóning is, worden wij weer kínd.

In Gods koninkrijk zijn een heleboel dingen belangrijk.
Maar álles staat of valt met de basis.
Een baby die geen liefde ontvangt,
komt onherroepelijk in de problemen.
Zo helemáál de mens die Góds liefde niet ontvangt:
met die komt het nooit goed.
Hoeveel hij ook over God heeft gehoord, in de kerk.
Hoeveel hij ook over God heeft gezegd, en voor God heeft gedaan.

Maar 't komt niet goed.
Gods koninkrijk ga je alleen binnen, zegt Jezus,
als je weer wordt als een kind.
Als je vóór alles je helemaal openstelt voor Gods liefde.

Ja, zeg je misschien, maar ik ben niet zo'n gevoelsmens.
Misschien ben ik wel meer iemand die de dingen verstandelijk bekijkt.
Of die graag met de handen werkt.
Nou, dat is ook prima, zo heeft God ons gemaakt: allemaal verschillend.
En toch, ik zei het al: allemaal hebben we gevoel.
Allemaal hebben we een ziel, die met liefde moet worden gevoed.
En de vraag is: wáár gaan we *die* voeding halen?

Het kan zo maar zijn dat we werken vóór God,
of mooie dingen zeggen óver God...
maar dat God zélf met zijn liefde niet bij ons binnenkomt.
Dát is het: dat het bij je binnenkomt, dat het je raakt,
dat je tegen God zegt: ja, ik heb Uw liefde nodig, anders wordt het niet
wat met mij.

Dat begint dus met een keus.
Niet met: mooi dat jij God voelt, maar ik voel hem niet – en daar zal ik
dan toch eerst op moeten wachten.
Nee, daar hoef je gelukkig *niet* op te wachten!
God nodigt je uit: kom toch bij Mij, geef je leven aan Mij,
maar dan niet maar de buitenkant, maar juist ook de binnenkant.
De persoon die je bent.
Geef Mij je hárt!

En het mooiste is: God zet zelf de eerste stap.
De allerbelangrijkste stap.
Hij stuurde Jezus naar deze aarde toe,

omdat Hij zo ontzettend veel van ons mensen houdt.
Hij kán het niet hebben dat ons leven kapot gaat.
En dan komt Hij in Jezus dus heel dichtbij ons.
Gods eigen Zoon, het werd een mens precies zoals wij.

En wat doet Jezus dan?

Hij neemt de kleine kinderen in zijn armen.
Maar Hij zegt erbij, tegen ons: dat wil Ik nu ook met júllie doen.
Jullie weer aan mijn hart – ja: dus aan Góds hart – sluiten.

Jezus wil je de handen opleggen, en je zegenen...

Kijk, dat gaat dan veel dieper dan een liefdevol gebaar.
Veel dieper ook nog dan ouders die hun kinderen overladen met liefde,
ze knuffelen en strelen en laten vóelen dat ze van hen houden.
Want dat is belangrijk, zeker...
Maar dat garandeert nog niet dat het goed komt met die kinderen.

Daarom gaan deze ouders ook naar Jézus.
Wij kunnen niet zorgen dat het goed met ze komt.
Maar Jezus wel.
Jezus als geen ander!

Ja, Jezus' handen kunnen je zegenen,
omdat diezelfde handen voor jou werden doorboord, aan het kruis.

Besef hoe gruwelijk het leven van Jezus is geëindigd.
Misschien heb je de film 'The Passion' gezien, van Mel Gibson.
Dan komt dat echt nietsontziend af. Zo verschrikkelijk als het was.
Hij werd gezeseld, gemarteld,
en uiteindelijk inderdaad vastgenageld aan een houten paal.
De spijkers joegen ze door zijn handen.

Maar besef je ook dat Hij dat zélf heeft gewild?!
Hij koos daarvoor, heel bewust.
Hij was zelf God,
Hij wist precies wat er zou gebeuren,
Hij wist hoe slecht mensen zijn als ze de kans krijgen.
En toch zei Hij:
hier ben Ik, doe het maar met mij.

Ja, dat zei Hij ook tegen Gód –
God, die het allemaal makkelijk had kunnen voorkomen.
Maar Jezus zei: nee, Vader, dit wil Ik, vervloek Mij maar,
duw Mij maar zover mogelijk van U en de mensen vandaan –
want alleen zó kunnen die mensen worden gered,
alleen zó zal Ik die mensen kunnen zegenen.

Laat Mij ondergaan wat zij verdienen: het allerergste, één grote vloek.
En geef hén in ruil daarvoor wat Ik verdien: het allerbeste, één en al
zegen.

Kijk, en díe handen wil Hij graag op jou leggen.
Die doorboorde handen.
Waar de gaten nog altijd zichtbaar zijn.
Hier, kom bij Me, zegt Hij, laat Me je zegenen.

Hier zit je bij de basis van het leven in Gods koninkrijk.
Wil jouw leven toekomst hebben, dan kun je hier niet omheen.
Dan moet je dit heel dichtbij laten komen.
Niet maar alleen het horen, ernaar kijken, ... - aan de buitenkant.
maar het bij je binnen laten, het met je hele wezen aanpakken:
dank U wel, God, dat U dit voor mij hebt willen doen,
van deze liefde wil ik leven,

zónder deze liefde ga ik dood.

Ja, dan moet je wel een heleboel loslaten, als mens.

Je kunt van binnen al zo vol zijn van allerlei andere dingen, of personen, dat dit er onmogelijk meer bij kan.

Maar wees eens eerlijk – is dit niet meer waard dan al het andere, hoe gelukkig je daar ook mee kunt zijn?

Je kunt van binnen ook helemaal vol zitten met haat, met boosheid, of met teleurstelling, of intens verdriet.

Dan kan dit er ook onmogelijk meer bij.

De eerste vraag is dan niet of je dit kúnt ontvangen, maar of je het wilt.

Concentreer je er eens helemaal op.

Bid tot God, of Hij je zijn liefde wil laten voelen.

Leg daarbij je haat, je boosheid, je teleurstelling, je verdriet bij Hem neer.

Alles wat je voelt. Stuk voor stuk.

Vraag Hem of Hij die beschadigde emoties wil genezen.

Vraag Hem om een nieuw begin.

Zoek hierbij ook hulp.

Bij je broeders en zusters in de wijk bijvoorbeeld!

Om mét jou te bidden. Om vóór jou hulp te zoeken.

Geef maar aan waarmee zij je kunnen helpen.

Er is een hele weg te gaan. Als je dit wilt.

Maar dat geldt voor ons allemaal.

Worden zoals ik was als kind...

ja, maar daarna is er zo ontzaglijk veel gebeurd!

Kinderen kunnen inderdaad heel erg openstaan.

Met name kleine kinderen.

Je giet de liefde als het ware zó bij ze naar binnen.

Maar dat blijft niet zo –

en dat is de ellende van ons leven.

Precies daarvoor kwam Jezus naar ons toe.

Precies daarvoor ging Hij aan het kruis, stierf Hij,
brak Hij vervolgens de dood en het graf van binnenuit open
met de kracht die Hij had als God.

Allemaal voor ons.

*

En toen ging Hij weer naar de hemel.

Jammer, of niet?

Kon Hij ons vandáág nog maar aanraken,
de handen opleggen,
zegenen!

Maar dat doet Hij ook.

Daarvoor heeft Hij Zijn Geest naar deze aarde gestuurd.

Zijn diepste wezen is dat.

En díe geest, van Hem, een Geest vól met liefde,
die giet Hij bij je naar binnen,
als jij je laat zegenen door de handen van Jezus.

Ja, Hijzélf komt op die manier bij ons binnen.

Hij verandert ons.

Hij maakt niet in één klap compleet andere mensen van ons.

Heel liefdevol doet Hij het,
maar tegelijk zo dat er wel degelijk wat gebeurt,
en we stukje bij beetje ons leren openen voor Hem, én voor elkaar.

Ja, juist dát laatste is nu ook Gods bedoeling.

Dat wij ons openen voor elkaar.

Dat wij Jezus aan elkaar laten zien.
Niet volmaakt. Absoluut niet.
Maar wel steeds meer in Zijn Geest.
Zegenend.
Vol warmte.
Liefde van God.

Die liefde ontvangen we niet alleen voor onszelf.
Die ontvangen we ook voor elkaar!
Daarvoor brengt God ons samen, in een gemeente.
Om er voor elkaar te zijn.
Elkaar een hand op de schouder te leggen, al zegenend.
Niet op afstand te blijven, ieder voor zich.
Maar dichtbij elkaar te komen,
in en aan elkaar Góds liefde te voelen, en te laten voelen.

Niet alleen maar met ons hoofd bezig zijn.
En allerlei discussies in de kerk voeren.
En een heleboel dingen óver God te weten.
Maar ruimte maken om samen echt Gods liefde te kunnen ontvangen,
en ons in de liefde van God te koesteren.
Amen.